

Vane Betkin:
Pričakovanje.

*V sanjavi mesečini širno se poljé iskri,
kot bi krilatci biserov bili nasuli v sneg;
v pričakovanju čuda, ki prišlo bo sred noči,
vasica borna se plaho zgrnila je pod breg.*

*Družine v kočah so posedle krog peči gorké
in v sleherni srce se vselil je nemir;
odraslim in otrokom v srcih lučke nâd goré
in vsakdo v Betlehemu bil bi rad pastir.*

*Zdaj zdaj prišel bo Jezus, v borno haljico odet,
zavetja toplega v ponižne kočice iskat,
z ročicami premrlimi bo blagoslovil svet,
potem ostal bo med ljudmi, kot bil bi njihov brat.*

Zofka Vivodova:

Pravljica o megli.

V našem podgorju skoraj ne poznamo meglé. Le sempatja pokuka v jesenskih jutrih v naše vasice in lega na naše duše kot težka môra. Ko sem prebivala tam na barjanski zemlji, nam je bila meglâ vsakdanji gost, ki nas včasih ni zapustil po cele dneve.

Iz naše podgorske vasice zaidem sempatja v planine. Tudi na planinah se srečam z meglicami. Tam iz kamniške kotline so se zadnjič pripodile. Pa to niso bilè več meglice, ampak prave pravcate planinske meglé, ki so ti v trenutku zakrile vso lepoto planin, pa zopet izginile, da so se ti vrhovi zasmeljali v vsej svoji lepoti.

O, in nevarne so te planinske meglé! Zmotijo potnika, da tava ure in ure daleč in ne pride do cilja, ki ga ima pred nosom. Pri belem dnevu vidiš le korak daleč pred seboj. Če te pa zajamejo v noči, tedaj si siromak. Motijo te, da tavaš po skalnatem planinskem svetu in ne veš, ne kod ne kam. Včasih se ti za trenutek raztrga megleni zastor in pred seboj ugledaš brlečo lučko — planinski dom. Rešen si.

Pa so kljub vsem nevarnostim planinske meglé zelo lepé. Vsaj jaz jih ljubim. Tako lepo hité z enega vrha na drugi vrh, pa so že v objemu nizkih planinskih borov in samotnih macesnov.

Mudi se jim. Še en poljub planinskim vrhovom in že se trga njihova belina tja v temno dolino.

Lepa je ta igra s planinskimi meglicami. Če ne verjameš, pridi in se prepričaj!

Od kdaj hodijo meglice po svetu? Poslušajte!

V lepi graščini je živela mlada princezinja. Pravkar ji je perica oprala vse obleke in jih razobesila po grajskem dvorišču. Večer je prihajal v grajsko tihoto, svetla mesečina je lila v lepi vrt, kjer so viseli tenki robčki in nežne čipke in bela krilca.

Drugo jutro je prišla k princezinji perica po plačilo. Princezinja je bilâ zelo skopa in ji je plačala samo polovico zaslužka.

Užaljena perica se obrne h grajskemu dvorišču, kjer je viselo še nekaj kosov perila, in ježno reče:

»Ker si tako skopa in krivična, naj polovica tvojega razobešenega perila odleti daleč po svetu in naj bo ljudem v opomin, da bodo pravični in dobri do soljudi.«

In glej! Pred očmi brhke princezinje odleté z vrvi vsi beli robčki in drobne čipke in tenka krilca in izginejo z grajskega ozidja za vedno. Nikoli več jih princezinja ni videla. Kadar pa dahne večer svoj poljub materi zemlji, se napoté vsi ti beli robčki in svetle čipke kot lahna meglica po svetu in pripovedujejo ljudem pravljico o skopi princezinji.

P. J. P.:

Skrb.

Bilo je pozimi. Pred kajžo je snežilo. V gostih kosmih je naletaval sneg pred oknom. Včasih je veter zanesel snežinke mimo okna. Na vrtu so se pripogibale veje, ker niso mogle držati težkega snega. Šipe v oknu so šklepetale in Tinčka je vselej streslo. Že dolgo niso bili zakurili v peči, ker ni bilo drv. Tinček je sedel sredi sobe. Zavil se je v staro očetovo suknjo in gledal očeta, ki se je stiskal s hrbtom k peči.

»Očka, zakaj si žalosten?« je nenadoma vprašal Tinče.

Očka je gledal skozi okno in opazoval naletavanje snežink. Odgovoril pa ni nič.

»Očka, ali si jezen?« je Tinče spet vprašal očeta. Čudno se mu je zdelo, da očka tako gleda skozi okno, kakor da ni še nikoli videl snega. Očka pa spet ni nič odgovoril.

»Si bolan, očka?« Tinčka je zaskrbelo. Saj ni dobro vedel, kaj je bolezen. Vendar je že spoznal, da so ljudje v bolezni drugačni kot navadno. Če bi bil očka bolan, potem ne bi bilo več lepo. Le kaj misli očka, da mu ne odgovori, da ga še pogleda ne.

Očka pa gleda skozi okno, gleda naravnost in nič ne sliši. Tesno se stiska k peči in roke drži v žepih in nič ne reče.

Tedaj se Tinče ustraši. Saj očka ne gleda snežink, saj očka kar tako gleda, saj očka najbrž niti ve ne, da sneži, da ga Tinče sprašuje; kaj mu je? Zato pa Tinče v strahu kar zavpije, da se samega sebe prestraši: »Očka!«

Glej, očka se je vzdramil, čudno pogledal in zazdelo se mu je, da ga je nekdó poklical. Pa je zagledal sredi sobe Tinčka, v njegovo suknjo zavitega, ki ga gleda naravnost v oči. »Kaj bi rad, Tinče?« je hitro vprašal očka.

»Kaj si mislil tako hudega, da me nisi videl, da nisi videl snega, da me tudi slišal nisi? Povej, očka, ali si hud name?« Tinče je vstal in šel k očetu, se oklenil njegovih nog in ga gledal, gledal naravnost v oči.

»Sinko moj, kako bi mogel biti hud nate? Nič nisem hud. Saj si priden. Rad te imam,« je odgovoril očka in pobožal Tinčka po laseh. Očka je zares rad imel Tinčka, ker je bil tako miren in vesel.

Tinčka je pa le skrbelo, zakaj je očka tak. Rad bi bil vedel, kaj je očka mislil, ko je tako skozi okno gledal, pa morda niti debelih kosmov snega ni videl. Zato je še enkrat vprašal, zakaj ga ni videl in slišal.

»Tega ti še ne razumeš! Boga hvali, sinko moj, da še ne več, kaj se pravi imeti skrbi. Ko boš velik, ko boš že veliko slišal in videl, potem boš vedel, kaj so skrbi. Zdaj pa le miren bodi in z Mihcem se igrayta,« je govoril